

Dansk Breton Klub
Maximum kvalitet i minimum hund

Dansk Breton Klub – 60 år

Et historisk oprids (1963–2023)

I forbindelse med Dansk Breton Klubs 60-års jubilæum i juni 2023 blev klubbens historie samlet og fortalt af tidligere formand og æresmedlem **Aage Stenhøj Jørgensen**, suppleret med et kort historisk overblik fra **Søren Stenhøj** for perioden fra 1989 til i dag.

Nedenfor bringes et sammenhængende historisk oprids af klubbens udvikling, værdier og resultater gennem seks årtier.

Klubbens opstart og de første år (1963–)

Dansk Breton Klub blev stiftet den 29. september 1963 i Odense efter cirka ét års forarbejde. En mindre kreds af bretonejere havde kontaktet samtlige bretonejere registreret i Dansk Kennel Klub med henblik på at danne en selvstændig klub for racen.

Allerede fra begyndelsen blev der valgt en bestyrelse, som hurtigt fik organiseret klubben og sikret anerkendelse i både **Dansk Kennel Klub (DKK)** og **Fællesrepræsentationen for Danske Jagthunde (FJD)**. Det krævede mindst 20 medlemmer – et krav, der hurtigt blev opfyldt.

Bestyrelsen udviste fra starten både handlekraft, visioner og et markant fokus på kvalitet og brugsegenskaber.

Engelsk tilhørsforhold og racens placering

En af de vigtigste tidlige beslutninger var at knytte bretonen til de **engelske stående jagthunderacer** på markprøver. Mange af de toneangivende opdrættere og brugere ønskede en effektiv jagthund til danske forhold – med fart, stil og brugbarhed i balance – og her passede bretonen naturligt ind.

Beslutningen blev drøftet flere gange på generalforsamlinger, første gang i 1968, men fastholdt. Set i bakspejlet har dette haft stor betydning for udviklingen af den danske breton.

Der var modstand udefra – særligt fra dele af det engelske hundemiljø – men Dansk Kennel Klub slog fast, at det var klubbens og DKK's suveræne ret at fastlægge racens prøvemæssige tilhørsforhold i Danmark.

Vejen til Derbyet og anerkendelse

Optagelsen i **Dansk Jagthunde Derby** var et vigtigt skridt i kampen for fuld anerkendelse. Efter flere afslag blev klubben i 1975 tilbudt optagelse på en femårig prøvetid.

Efter flere års ihærdig deltagelse lykkedes det i **1988**, da **Midtvejs Paw**, ført af Søren Refsgaard, opnåede en **3. plads** – den første derbyplacering for en breton. Kort efter blev Dansk Breton Klub optaget som fuldgældigt medlem af derbyorganisationen.

Dansk Breton Klub
Maximum kvalitet i minimum hund

Avlsarbejde og kluborganisation

Avlsarbejdet har altid haft en central placering i Dansk Breton Klub. Retningslinjerne lagde vægt på:

- En venlig og samarbejdsvillig karakter
- Stor dressérbarhed
- Udpræget jagtlyst og jagtforståelse
- Brugsegenskaber frem for eksteriør

Bidske, sky eller jagtligt uegnede hunde blev konsekvent fravalgt i avlen.

I de første 25 år fungerede avlsrådet som en stærk og respekteret institution, med markante profiler som R.G. Dissing, Knud Düring og Gætte Stenhøj Jørgensen.

Formænd gennem tiden

I klubbens første 25 år var der fire formænd:

- **R.G. Dissing** (1963–1967)
- **Chr. Bøllingtoft** (1967–1971)
- **Knud Düring** (1971–1978)
- **Aage Stenhøj Jørgensen** (fra 1978)

Disse personligheder satte hver deres præg på klubben og bidrog til, at Dansk Breton Klub gradvist opnåede stor respekt i jagthundeverdenen – både nationalt og internationalt.

Medlemmer og fællesskab

Medlemstallet voksede hurtigt:

- 1964: 43 medlemmer
- 1968: 224
- 1973: 450
- 1982: 652 (rekord)

Langt de fleste medlemmer var aktive jægere. Klubben var i perioder den største blandt de engelske specialklubber, selv om en relativt mindre andel deltog aktivt på markprøver.

Med årene udviklede kulturen sig fra skarpe interne fronter til et stærkt, inkluderende fællesskab med fokus på kammeratskab, aktiviteter og videndeling på tværs af landsdele.

Prøver, udstillinger og sportslige højdepunkter

Klubben har været pioner inden for:

Dansk Breton Klub
Maximum kvalitet i minimum hund

- **Apporteringsprøver** for engelske racer (fra 1969)
- Klubmesterskaber i apportering (fra 1980)
- Efterårsvinderprøver for specialklubber (fra 1988)

På markprøvesiden opnåede bretonen gradvist stor respekt, kulminerende med:

- **Langvads Tjell**, ført af Jens Knudsen, som blev **Danmarksmester i 1988** – et historisk højdepunkt for racen.

Senere fulgte internationale resultater, herunder europamesterskab og CACIT-placeringer.

1989–2023: Konsolidering og fortsat succes

Efter årtusindskiftet har bretons været fast repræsenteret på podier ved DM og FM. Derbysejren i 2015 markerede endnu et gennembrud.

Klubben har samtidig arbejdet seriøst og pragmatisk med sundhed, herunder HD, og opnået et niveau, der ligger bedre end internationale gennemsnit.

Aktivitetsudvalg og lokale initiativer har skabt et stærkt fundament for fællesskab og rekruttering af nye medlemmer.

Fremtiden

Klubben står – som mange specialklubber – over for et generationsskifte. Alligevel er fundamentet solidt:

- Et aktivt foreningsliv
- Et stærkt fællesskab
- En sund og alsidig race

Fokus vil fortsat være på brugsegenskaber, sundhed, kvalitet og sammenhold – præcis som ved klubbens start.

Tak

Tak til alle tidligere og nuværende medlemmer, der gennem 60 år har bidraget til Dansk Breton Klub – med engagement, debat, venskab og kærlighed til bretonen.

— *Aage Stenhøj Jørgensen & Søren Stenhøj*

Dansk Breton Klubs 60 år – et historisk oprids

juni 2023

På opfordring fra formand Poul Valdemar Nielsen ridsede tidligere formand og æresmedlem Aage Stenhøj Jørgensen klubbens historie op fra starten i 1963 og frem til ca. 1989.

Søren Stenhøj afsluttede med et kort oprids af særlige begivenheder fra 1989 og frem til dato.

Du kan læse talepapirerne her.

Opstart

Den 29. september 1963 blev Dansk Beton Klub stiftet i Odense. Denne begivenhed var resultatet af et års forarbejde, hvor nogle få bretonejere var gået sammen og pr. brev havde kontaktet alle de bretonejere, der var registreret i Dansk Kennel Klub.

Der blev valgt en bestyrelse, som straks gik i gang med at opbygge en klubstruktur

Den første opgave var at få klubben anerkendt af Dansk Kennel Klub. Det krævede mindst 20 medlemmer, hvilket hurtigt blev skaffet.

Dernæst blev der sendt ansøgning til FJD om optagelse i denne organisation for stående jagthunde, hvilket også blev imødekommet.

Man må beundre den effektive måde, hvorpå bestyrelsen løste opgaven helt fra starten. De folk, der var blevet valgt til at styre klubben, havde visioner og initiativ, ligesom de var kvalitetsbevidste og målsøgende.

En vigtig beslutning, der blev taget fra klubbens start, var tilhørsforholdet til engelske eller kontinentale racer.

De toneangivende opdrættere og bretonejere, der fra starten prægede racens udvikling, var jægere, der var utilfredse med den udvikling, som prægede de gamle engelske racer. Her prioriterede man efter deres mening fart, kæmpeudslag og stil over alt andet, hvilket gik udover effektiviteten. Den brugsmæssige effektivitet overlod man til de kontinentale racer. Disse jægere ønskede en hund, der kunne bruges til jagt i Danmark, og da deres intentioner om en stående jagthunds søg, fart stil ikke kunne indfries af de kontinentale racer, faldt deres øjne på bretonen. Det skal også nævnes, at det var bretonejere af "engelsk observans," der tegnede klubben fra start, så det var naturligt, at racen blev tilknyttet de engelske racer på markprøver.

Denne disposition blev siden taget op til overvejelse på generalforsamlingerne. Af klubbens cirkulærer og forhandlingsprotokoller fremgår det, at man diskuterede dette emne første gang i 1968. Beslutningen blev fastholdt. En disposition, der helt sikkert har været med til at præge avlen af den danske breton på en positiv måde.

Der var folk uden for Dansk Breton Klub, for hvem diskussionen om dette tilhørsforhold var en mærkesag. Det var enkelte engelske hundefolk, som betragtede bretonen som et uønsket fremmedlegeme i det ædle engelske selskab, og som højlydt gav udtryk for deres mishag mundtligt og skriftligt. Det kom så vidt, at en gruppe fynske pointerfolk med advokatbistand

rettede henvendelse til FCI uden om Dansk Kennel Klub, hvor de påpegede, at det var ulovligt iht. FCI's prøveregler, at danske bretons kunne starte på engelske vinderprøver i Danmark. Men her trådte Dansk Kennel Klubs ledelse i karakter og erklærede, at det var DKK's suveræne ret at beslutte i samråd med racens klub, hvor racen kunne starte i Danmark.

I kampen om at blive anerkendt som ligeværdig race skal nævnes optagelsen i Dansk Jagthunde Derby. Den første ansøgning blev fremsendt 20. maj 1969. som efter flere rykkerskrivelser blev afvist. Den 14. juli 1974 fremsendte klubben en fornyet ansøgning. Den 10. januar 1975 modtog formanden et afslag fra derbyets bestyrelse, hvor begrundelsen var, at racen breton ikke kunne optages, førend bretons præstationer nærmede sig mere de engelske jagthunderacer. Et meget nedladende og arrogant svar. Der blev arbejdet videre med sagen, og den 25. november 1975 modtog klubben et tilbud om optagelse. Hvis klubben var villig til at indgå i en prøvetid på 5 år, i hvilken bretons skulle opnå mindst 3 placeringer, ville Dansk Breton Klub automatisk blive optaget fra og med 1983. Dansk Breton Klub tilsluttede sig dette forslag.

I 1977 startede de første 4 bretons på derbyet uden at opnå en placering blandt de 6 vindere.

I de følgende år startede der mellem 10 og 15 bretons om året på derbyet. Det var lykkedes 5 at komme videre til 2. heat. Men det var fortsat ikke lykkedes at få nogen breton placeret.

Da 2. heat blev startet på andendagen i 1988, var der 2 bretons med, nemlig Stenhøj Leika ført af Evald Larsen og Midtvejs Paw ført af Søren Refsgaard. Leika forsvandt ud af feltet om formiddagen, mens Paw lå fint dagen igennem. Resultatet blev, at Midtvejs Paw med en 3. plads blev den første breton, der blev placeret på Dansk Jagthunde Derby. Efter et par år blev klubben optaget som fuldgældigt medlem i derbyet, hvilket blev opfattet som en cadeau til racens resultater på markprøver.

Bestyrelse og udvalg

I 1967 gik R. G. Dissing af som klubformand og blev i stedet for formand for klubbens avlsråd.

I samråd med klubbens formand Chr. Bøllingtoft udarbejdede de avlsrådet retningslinjer.

Avlsprogrammet fastslog, at man skal bevare bretons venlige og livlige karakter, ligesom dens gode evne til at modtage dressur er én af racens allermest værdifulde egenskaber. Det frarådes på det kraftigste at anvende bidske hunde eller overdrevne bløde hunde i avlen. Deciderede sky hunde og hunde, der ikke viser jagtlyst og jagtforståelse, kan overhovedet ikke komme i betragtning.

Avlsprogrammets hovedlinje blev udformet med henblik på et fremavle den bedst tænkelige brugshund. Brugsegenskaberne skal have fortrinsret i forhold til eksteriør, da man var betænkelig ved at lade udstillingsudseendet få afgørende indflydelse på udvælgelsen af avlspartnere.

I de første 25 år fungerede klubbens avlsråd som en væsentlig institution med råd og vejledning til medlemmer, der avlede bretons. Af avlsrådsmedlemmer fra denne periode vil jeg nævne R. G. Dissing, Knud Düring, Knud Klit og Gætte Stenhøj Jørgensen.

Dansk Breton Klub var fra start privilegeret af, at mange var villige til at udføre et stort arbejde i bestyrelsen, i udvalg og lokalt som prøveledere for mark- og apporteringsprøver, leder af udstillinger og arrangør af træningsture. Alle var indstillet på at vise, at i Dansk Breton Klub satte vi kvalitet i højsædet.

Holdningen om, at kun det bedste kunne accepteres som godt nok, var en gennemgående fælles holdning hos alle bestyrelses- og avlsrådsmedlemmer i klubbens start. At man var enig om målet, men ikke altid enig om midlerne, gav naturligvis en levende og interessant debat i klubben.

Formænd

I de første 25 år havde klubben 4 formænd:

R.G. Dissing fra 1963 til 1967, Chr. Bøllingtoft fra 1967 til 1971, Knud Düring fra 1971 til 1978 og Aage Stenhøj Jørgensen fra 1978.

Chr. Bøllingtoft har æren af at rydde op i klubstrukturen med udarbejdelse af diverse love og retningslinjer. R. G. Dissing var én af initiativtagerne til starten af klubben og udførte derefter et dygtigt arbejde som avlsrådsformand. Knud Düring var den faglige ekspert med stor indsigt i jagthundearbejde.

1. G. Dissing og Knud Düring vil ikke blive husket som diplomater. De havde deres ganske bestemte meninger om tingene, som de fremlagde uden omsvøb. Bl.a. i FJD's bestyrelse for de andre specialklubbers formænd. Da jeg efterfulgte dem som formand, havde jeg noget at leve op til.

At klubben fik mere og mere respekt udadtil skyldtes også, at markante personligheder inden for jagthundeverdenen støttede klubbens ledelse, når den fremlagde forskellige forslag i besluttende fora.

Det gælder Hans Pahle Dansk Kennel Klub, Erik Skeel Dansk Pointer Klub, Ingvar Torp Dansk Ruhår Klub og Fuglsang Røge Engelsk Setter Klub.

Klubbens medlemmer

Efter klubbens start var medlemstallet i 1964 43. Derefter steg tallet støt og roligt, og efter 5 år i 1968 var det 224. Efter 10 år kom det op på 450 i 1973. efter 15 år i 1978 på ca. 500. I 1982 kom vi op på 652 medlemmer, hvilket er rekord, og siden er det faldet støt i lighed med øvrige specialklubber.

Langt størstedelen af klubbens medlemmer var jægere, der brugte deres breton til jagt. I forhold til de andre engelske racer, hvor en høj procent af medlemmerne deltog på markprøver, var denne procent i Dansk Breton Klub lavere. Man var først og fremmest jægere og støttede med sit medlemskab klubbens arbejde. Det medførte, at i 1978 var Dansk Breton Klub den største medlemsmæssigt af de engelske specialklubber.

Udstillinger

Stiftelsen af klubben skete i forbindelse med en udstilling i Odense.

På FJD's udstilling i 1965 mødte der 22 bretons op til bedømmelse, hvilket var 25% af de bretons i Danmark, der havde mulighed for at stille. I de næste 20 år svingede det omkring knapt 40 bretons. På Dansk Kennel Klubs udstillinger var det tilsammen for året noget lavere.

Det er de færreste bretonejere, der bruger udstillinger som en hundesportsdisciplin. Mange vil i det mindste have en udstillingsbedømmelse på deres breton. Opdrættere er lidt flittigere til at få deres avlshunde og afkom bedømt. Disse holdninger ligger til grund for de lidt beskedne tal.

Apporteringsprøver

Som det tidligere blev nævnt, prioriterede man fra klubbens start de jaglige egenskaber højt. Det betød bl.a., at man besluttede at arbejde med træning i apportering afsluttet med en prøve.

De kontinentale racer havde en Vand- og Slæbprøve, men denne prøve havde engelske racer ikke adgang til.

I jagtblade kom der indlæg om at en engelsk hund skulle have bestået en apporteringsprøve, førend den kunne starte i vinderklasse (som de kontinentale). Debatten foregik også blandt Dansk Breton Klubs medlemmer, og i klubbens cirkulære februar 1969 foreslog Niels Mortensen Brande, at der bliver udarbejdet regler, og man holder en prøve i sommeren 1969.

Der indkom forskellige forslag, men det blev én med Knud Düring udarbejde regler, der dannede grundlag for generalprøven den 10. august 1969 ved Brande, hvor der deltog 14 bretons. Prøvedisciplinerne var 2 udkastede duer på land, en kanin lagt i lidt høj vegetation og en due udkastet i vand.

Maksimumpoints var 42, og bedste hund Cheick ført af Niels Mortensen fik 40 points.

Prøven blev så stor en succes, at den har kørt lige siden i Dansk Breton Klubs regi opdelt på landsdele. I 1972 blev den indført i Landsjagtforeningens som deres regelsæt, og senere i 1976 blev den indført i Fælles Markprøve Regler som Dansk Jagthunde Udvalgs anerkendte apporteringsprøve.

I 1978 indførte Dansk Breton Klub en udvidet og sværere apporteringsprøve for bretons (B-prøven). Denne prøve var identisk med Dansk Jagtforenings apporteringsprøve, som desværre faldt bort i handelen med Landsjagtforeningen om hvilken apporteringsprøve, der skulle være den nye autoriserede prøve.

I 1980 indførte Dansk Breton Klub en finale eller et klubmesterskab i apportering. Det foregik på en klapjagt under Gisselfeld Gods på Sjælland. Prøven svarer til retrievernes mesterskabsprøver.

Dansk Breton Klubs prøvesystem for apporteringsprøver indfrier målsætningen om at prioritere arbejdet efter skuddet højt for den stående jagthund.

Markprøver

Den første markprøve efter klubbens start, hvor man opfordrede bretonejere til at stille op, var FJD's fynske prøve for engelske racer i 1965. I prøven deltog i alt 35 engelske hunde, hvoraf de 8 var bretons, som ikke blev præmieret.

I 1966 afholdt klubben sin første forårsmarkprøve på Bramstrup Gods på Fyn. Her stillede 11 bretons op i ungdoms- og åben klasse. Tre fik 1. præmie og to fik 2. præmie.

Herefter afholdtes klubbens forårsmarkprøve hvert år over to dage med ungdomsklasse, åben klasse og vinderklasse. Antal deltagere steg stødt 1967 29, 1968 aflyst pga. sne.

På landsbasis havde bretons i alt på klubbens, FJD's og jagtorganisationernes markprøver i ungdoms- og åben klasse 1969 72 starter. Et tal som langsomt steg så det i halvfjerdserne var steget til 10% af det samlede antal engelske hunde.

Der var stor spredning i præstationerne. Vi så bretons, der gik helt til tops på en prøve, og blev prøvens bedste engelske hund – Samtidig stillede der bretons, som tilsyneladende manglede jagtlyst, og som overhovedet ikke kunne anlægge et bare nogenlunde acceptabelt søg.

Bestyrelsen anerkendte heldigvis problemet, og slog igen og igen fast på generalforsamlinger og i klubbladet, at vi skal avle på de bedste jagtlige egenskaber. Det kan næppe bevises, at den generelle standard for bretons jagtlige egenskaber tog et opsving i halvfjerdserne. Men udadtil fik bretonen et bedre og bedre renommé. Det skyldtes bl.a., at enkelte bretons i denne periode markerede sig med top præstationer på de store efterårsvinderprøver.

I 1968 skete der en glædelig begivenhed (sensation sagde nogen) at Bretons Siv ført af Børge Hansen blev 5. vinder på Landsjagtforeningens elite prøve og dermed adgang til Danmarks mesterskabet.

I 1969 gentog Bretons Siv kunststykket og blev igen 5. vinder på Eliteprøven, i 1971 blev Lichell ført af Godfred Andersen 1. vinder på Eliteprøven, i 1972 blev King ført af Børge Hansen 4. vinder på Eliteprøven og i 1974 blev Ras ført af Arne Jepsen 5. vinder på DJ's mesterskabsprøve. Disse 4 hunde opnåede ikke placering på DM.

I 1975 blev Lonka ført af Dorthe Kjærsgaard 4. vinder på DKK's vinderprøve og Jean ført af Aage Stenhøj blev 4. vinder på Eliteprøven. Det var første gang, at der startede to bretons på DM - dog uden at opnå placering.

I årene herefter var der bretons, der fik placeringer på de vigtige efterårsvinderprøver. Her kan nævnes Jean, Nordfjordens Mille, Rex, Langvads Tjell, Langvads Tempo, Stenhøj Macon, Plet, Stenhøj Zorbas, Stenhøj Smiley og Tanja.

På DM i 1986 skrev Langvads Tjell og Jens Knudsen historie, da Tjell som den første breton blev placeret med en flot 3. plads.

I 1988, da klubben fejrede 25-års jubilæum, omfattede det bl.a. en efterårsvinderprøve. Ingen specialklub havde hidtil afviklet en efterårsvinderprøve. Men allerede næste år fulgte de øvrige specialklubber denne udvidelse af prøver med deres efterårsvinderprøver, så Dansk Breton Klubs initiativ havde igen tilført markprøvesystemet en god nyskabelse. Efter nogle år blev disse prøver adgangsgivende til DM.

På danmarksmesterskabet i 1988 startede kun én breton, nemlig Langvads Tjell ført af Jens Knudsen. Her udførte den en pletfri dagspræstation med flere præcise fugletagninger, en effektiv apportering og i øvrigt i største fart og bedste stil. I finalen slog den klart nummer 2 på effektivitet og blev danmarksmester.

Denne præstation må betegnes som de første 25 års clou.

Det skal også nævnes, at Stenhøj Nicki ført af Jan Carlsson blev europamester i Holland, ligesom den i det efterfølgende efterår på verdensmesterskabet i Ungarn blev nr. 3 med CACIT.

Afsluttende bemærkning

Efter denne formelle gennemgang af de første 25 år, vil jeg slutte med nogle personlige betragtninger om mit klubliv.

Hvad har jeg syntes bedst om gennem mine mere end 50 års medlemskab?

Absolut det gode kammeratskab og flere venskaber.

Naturligvis – vil I sige. Men sådan var det ikke, da jeg kom som nyt medlem.

Mit første møde med klubbens andre medlemmer var på klubbens forårsmarkprøve. Her blev jeg mødt med nogle mere eller mindre hånlige bemærkninger fra en lille klike nordjyder om min breton Jean – en ikke særlig smuk brugshund. Problemet for dem var, at Jeans fader var Bretons Tot. Så var man ellers sat i bås.

Sådan var tonen. Man havde forskellige grupperinger, som på den ene eller den anden måde generede hinanden. Det foregik også i klubbens cirkulære og medlemsblad. Der var lange indlæg, hvor man angreb hinanden. Nogle sjællændere var ikke bedre end omtalte jyder. Bl.a. Tots ejer som mødte op, da HD første gang var på dagsordenen og kom med forskellige angreb på anderledes tænkende.

Det blev med årene heldigvis bedre. Det skyldes bl.a., at man begyndte at deltage på hinandens apporteringsprøver med kammeratligt samvær og overnatning. Man lærte hinanden at kende og knyttede venskaber på tværs af Storebælt. Fra ledelsens side blev også pointeret, at det var vigtigt at tage godt imod nye medlemmer.

Projektet lykkedes. Derfor tænker jeg med stor taknemlighed på de timer, jeg har tilbragt i gode kammeraters kreds i Dansk Breton klub på træning, prøver, generalforsamlinger m.m.

Tak skal I have.

Aage Stenhøj Jørgensen

Fra 1989 til 2023 – kort

Aftalt med Aage, at han skulle afslutte med bretons indtræden i det absolutte fine selskab med Langvads Tjels Danmarks mesterskab i 1988.

Med dette mesterskab var bretons en hund, som blev anerkendt som en mulig tophund blandt de bedste engelske stående hunde. Ikke nødvendigvis i top hver gang, men med i feltet, når de bedste skulle findes, og gerne blandt de 6 bedste.

Det blev fulgt op med enkelte placeringer på Derbyet, hvor racen deltog på dispensation. Først i 2015 kom der en derbyvinder v. Tjalfe, men flere bretons har dog haft næsen fremme i det gode selskab. Tænk at være vidne til en gammel pointermand, som græd – ikke af hjertens lyst, men af skam – da Tjalfe fik overrakt pokalen.

Efter millennium var det sjældent, at der ikke var bretons med på podiet, når der skulle findes en danmarksmester eller en forårsmester. Det er blevet til både DM og FM. Stor respekt til jer, som kæmpede jer frem til dette.

Her kan jeg ikke undlade at fremhæve DM i 2005, hvor mange bretons havde kvalificeret sig efter de gamle svære regler. 4 bretons stod på sejrspodiet.

Og det skal selvfølgelig også fremhæves, at klubbens nuværende formand Poul Valdemar Nielsen poppede op flere gange med store internationale resultater.

Der er ikke tid til at gå i detaljer. Det må være til 75 års-jubilæet.

Aktivitetsudvalg

Der har sporadisk og over årene være gode og velfungerende aktivitetsudvalg spredt over landet. Omkring 2005 blev aktivitetsudvalget gendannet på Sjælland, og stille og roligt har det bredt sig til det ganske land med Fakkelløjter, Kaldasker og Mafiosoer. Dette suppleret med mange ad hoc-aktiviteter i Midt- og Østjylland.

Det er bare så flot.

Sundhed og eksteriør

HD fyldte meget lige omkring millennium. En hård og svær debat, som på et tidspunkt var ved at sprænge klubben. Dem som deltog på generalforsamlingen – vist nok 2000 – glemmer nok ikke afstemningen, hvor formandens stemme ifølge vedtægterne kunne afgøre en 50/50-afstemning. Dette var ikke fair, og et rigtigt forslag faldt, hvorefter klubben over årene pragmatisk har håndteret HD, og hvor det skal konstateres, at HD-status er nærmere tæt på B end C. Dette er noget bedre end internationale kendte målinger, og noget vi alle kan være stolte af.

Breton får også gode kritikker på udstilling. Personligt har jeg det lidt svært med de nye kriterier/regler for præmieringer, men sådan er verden nu en gang. Uanset det, så er excellent den hyppigste præmiering.

Der dukker af og til lidt historier op om udfordringer for bretons. Heldigvis sjældent. Her har klubben vist sig stærk og moden til at tage sådanne drøftelser, og iværksætte tiltag, der kunne imødegå udvikling af uheldige tendenser i racen. Sådan skal det fortsat være. Det er en styrke for klubben og avlen.

DJU/FJD/SJD/DJ/DKK

Jeg er desværre nødsaget til at nævne de organisatoriske ændringer i vores fællesskab fremprovokeret af enkeltpersoner og deres uvidende omgangskredse. Her tænker jeg på nedlæggelsen af DJU i 2019 og etableringen af den nye organisation SJD, hvor båndene til DJ blev brudt, og hvor DKK nu på kluntet vis spiller ind til de to parter.

Jeg skal undlade med at pege fingre her – det kan jeg gøre i baren. Jeg skal blot konstatere, at et 75 års gammelt samarbejde mellem jægere og de stående hunde er faldet på gulvet. Et unikt samarbejde fordi, andre jagthundetyper ikke har formået eller ønsket at etablere et samarbejde med den danske jæger.

Fremtiden

Klubben er i lighed med de andre stående hunde ramt af en mindre tilbagegang, som efter min mening især kan relateres til et igangværende generationsskifte, hvor de yngre generationer måske ønsker sig en nemmere hund. Jeg ved det ikke.

Det er mit indtryk, at klubben via de mange medlemsaktiviteter fortsat har godt fat i hvalpekøberne, og tilbyder dem at deltage i et godt og sundt fællesskab. Det skal vi holde fast i.

Men, det vil nu være rart, hvis deltagelse og beståelsesprocent på især apporteringsprøverne stiger noget, og at vi igen en dag kan gennemføre en c-mesterskabsprøve med 10 til 12 hunde.

Og så er det ikke fordi Lene og jeg har 2 hanhunde til salg, at jeg skal gøre lidt reklame for hanhundene. Der har gennem en del år været alt for stor efterspørgsel på tæver. De er gået som varmt brød, hvorimod flere opdrættere har kæmpet for at komme af med hannerne. Hvorfor det er sådan, ved jeg ikke. Her skal blot opfordres til, at vi alle slår et slag for hanhundene, for på et eller andet tidspunkt mangler den gode og sunde stærke hanhund på klubbens hanhundeliste! Det kan blive dyrt.

Til sidste skal jeg ønske klubbens bestyrelse god vind fremadrettet. Der er altid mange store og spændende opgaver, som skal løses.

Til alle medlemmer, som jeg har mødt gennem årene, skal jeg sige tak for venskab og kammeratligt samvær. Det ser jeg frem til fortsætter.

Aage Stenhøj Jørgensen & Søren Stenhøj